

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 473/2024-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Spolok slovenských spisovateľov**, občianske združenie, Laurinská 780/2, Bratislava, IČO 30 778 166, zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV (pôvodne Okresného súdu Bratislava I) v konaní sp. zn. B1-8C/114/2014 (pôvodne 8C/114/2014) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV (pôvodne Okresného súdu Bratislava I) v konaní sp. zn. B1-8C/114/2014 (pôvodne 8C/114/2014) **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **prikazuje**, aby v konaní sp. zn. B1-8C/114/2014 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie **1 500 eur**, ktoré **je** Mestský súd Bratislava IV **povinný** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava IV **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **856,75 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. júla 2024 v časti, ktorá bola uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 473/2024-25 z 19. septembra 2024 prijatá na ďalšie konanie, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu [pôvodne Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“)] v označenom konaní. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal mu finančné zadostučinenie 25 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh, ale predovšetkým zo súdneho spisu vyplýva nasledovný skutkový stav:

3. Sťažovateľ je v napadnutom konaní v postavení žalovaného vo veci žaloby o nahradenie prejavu vôle žalovaného (v ústavnej sťažnosti a jej dvoch doplneniach nesprávne uvádzané „o *určenie neplatnosti kúpnej zmluvy*“, pozn.) ako povinnej strany zo zmluvy o budúcej zmluve spočívajúcej v prevode vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu nehnuteľnosti, kde by sťažovateľ vystupoval ako predávajúci. Konanie začalo 2. mája 2014 podaním žaloby žalobcu na okresnom súde.

4. Uznesením z 27. februára 2015 okresný súd z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku žalobcom konanie zastavil a druhým výrokom nepriznal účastníkom konania nárok na náhradu trov konania. Proti druhému výroku uznesenia podal sťažovateľ odvolanie. Dňa 12. marca 2015 žalobca navrhol zrušiť uznesenie o zastavení konania, keďže súdny poplatok (dodatočne) zaplatil. Súčasne podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Okresný súd uznesením zo 7. apríla 2015 zrušil uznesenie z 27. februára 2015 o zastavení konania.

5. Sťažovateľ 7. apríla 2015 podal návrh na prerušenie napadnutého konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 4C/167/2015 (ďalej len „súvisiace konanie“), ktoré začalo na základe žaloby sťažovateľa o určenie neplatnosti zmluvy o budúcej zmluve.

6. Okresný súd uznesením z 10. apríla 2015 (ďalej len „uznesenie o predbežnom opatrení“) nariadil predbežné opatrenie spočívajúce v zákaze sťažovateľovi, aby jeho dotknutý spoluvlastnícky podiel scudzil, zaťažil, zriadil záložné právo či iné práva v prospech tretích osôb. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd v Bratislave uznesením z 12. augusta 2015 uznesenie o predbežnom opatrení potvrdil.

7. Dňa 7. septembra 2015 vydal okresný súd uznesenie o prerušení napadnutého konania na čas do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 4C/167/2015. Uznesenie napadol žalobca odvolaním. Krajský súd uznesením z 30. júna 2016

napadnuté uznesenie okresného súdu o prerušení konania potvrdil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 12. augusta 2016.

8. Medzitým podal žalobca 1. októbra 2015 návrh na nariadenie predbežného opatrenia spočívajúceho v zákaze sťažovateľovi prijímať finančné prostriedky od konkrétnej obchodnej spoločnosti. Okresný súd uznesením z 20. novembra 2015 návrh žalobcu zamietol.

9. Okresnému súdu bol 15. mája 2019 doručený spoločný návrh žalobcu a sťažovateľa na prerušenie napadnutého konania podľa § 163 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) z dôvodu, že vstúpili do rokovaní o mimosúdnom vysporiadaní vzájomných práv a povinností, pričom je odôvodnený predpoklad, že dosiahnu vo veci mimosúdny zmier. Dňa 1. augusta 2019 Okresný súd Bratislava IV doručil okresnému súdu uznesenie krajského súdu z 31. júla 2018, ktorým bolo rozhodnuté v súvisiacom konaní (odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavil z dôvodu *litispendencie*, pozn.). Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15. novembra 2018.

10. Dňa 26. augusta 2019 bol okresnému súdu doručený spoločný návrh žalobcu a sťažovateľa na pokračovanie v napadnutom konaní s cieľom ďalšieho prerušenia konania podľa § 163 ods. 1 CSP z dôvodu, že vstúpili do rokovaní o mimosúdnom vysporiadaní vzájomných práv a povinností, pričom je odôvodnený predpoklad, že dosiahnu vo veci mimosúdny zmier, avšak vzhľadom na komplikovanosť vzájomných práv a povinností potrebujú účastníci konania na dosiahnutie mimosúdneho zmieru dlhšie časové obdobie. Takýto spoločný návrh predložili rovnako ešte 6-krát (25. november 2019, 17. február 2020, 18. máj 2020, 15. jún 2020, 16. júl 2020 a 2. september 2020).

11. Okresný súd 15. júna 2020 predvolal strany sporu na pojednávanie na 10. november 2020. Uznesením zo 7. septembra 2020 rozhodol o pokračovaní v napadnutom konaní. Nariadené pojednávanie bolo zrušené z pandemických dôvodov.

12. Sťažovateľ a žalobca podali ďalšie tri návrhy na pokračovanie v konaní na účely prerušenia konania (12. november 2020, 10. december 2020 a 17. marec 2021). Okresný súd uznesením z 22. apríla 2021 rozhodol o prerušení konania na obdobie 3 mesiacov odo dňa právoplatnosti uznesenia. V období od 24. júna 2021 do 17. júna 2024 bolo okresnému súdu doručených celkom 13 ďalších spoločných návrhov žalobcu a sťažovateľa na pokračovanie v konaní s cieľom prerušenia konania.

13. Dňa 13. augusta 2024 podal sťažovateľ návrh na zrušenie uznesenia o predbežnom opatrení z 10. apríla 2015, pretože odpadli dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

II.

Argumentácia sťažovateľa

14. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje, že ku dňu jej podania predstavuje celková dĺžka napadnutého konania 10 rokov. Mestský súd (predtým okresný súd) je vo veci dlhodobo nečinný. Dosiaľ nebolo vykonané žiadne dokazovanie ani nariadené pojednávanie. Vo veci sa iba opakovane menia zákonní sudcovia (celkom šesťkrát). Podľa sťažovateľa zmeny zákonného sudcu majú vplyv na celkovú dĺžku súdneho konania a zodpovednosť v tomto smere znáša všeobecný súd. Sťažovateľ

podal 26. júla 2024 aj sťažnosť na prietahy v konaní, avšak oznámením z 12. septembra 2024 bola táto sťažnosť predsedníčkou mestského súdu vyhodnotená ako nedôvodná.

15. Podľa sťažovateľa predmetná vec nie je právne ani fakticky zložitá, obdobné spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti súdu prvej inštancie. Argumentuje, že svojím správaním nijako neprispel k vzniku zbytočných prietahov. V napadnutom konaní je aktívnou stranou sporu. Predmet konania má pre sťažovateľa enormný význam, keďže neúmeraná dĺžka konania má značný negatívny dopad na jeho psychickú stránku a jeho právnu neistotu, ako aj na finančnú situáciu, pretože je v napadnutom konaní zastúpený právnym zástupcom, a teda súvisiacimi vynaloženými finančnými prostriedkami.

16. Podľa sťažovateľa postup mestského súdu zjavne nesmeruje k odstráneniu právnej istoty sťažovateľa ako žalovaného, ktorý sa už viac ako 10 rokov nemôže domôcť právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

III.

Vyjadrenie mestského súdu a sťažovateľa

17. V podaní doručenom ústavnému súdu 14. októbra 2024 predsedníčka mestského súdu popísala procesné úkony súdu prvej inštancie. Okrem iného uviedla, že 13. marca 2024 bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi JUDr. Danielovi Češkovi. Podaním doručeným mestskému súdu 1. augusta 2024 sťažovateľ zobral späť sťažnosť (z 26. júla 2024) na prietahy v konaní. Je nepochybné, že mestský súd (predtým okresný súd) nepostupoval v napadnutom konaní efektívne, keďže sa v primeranej lehote po právoplatnosti uznesenia z 22. apríla 2021 o prerušení konania (na obdobie troch mesiacov) bez rozumných dôvodov nevysporiadal s početnými podaniami, ktorými sa obe strany sporu spoločne a opakovane domáhajú pokračovania v konaní. Na druhej strane svojím správaním obe strany sporu v nemalej miere prispievajú k tomu, že vec nie je právoplatne skončená, keďže spoločným podaním súdu doručeným 16. júla 2020 žiadali pojednávanie zrušiť a konanie prerušiť z dôvodu mimosúdnych rokovanií, hoci nateraz „*mimosúdnu dohodu*“ nepredložili a naďalej sa domáhajú pokračovania v konaní s následným prerušením s cieľom dosiahnuť mimosúdny zmier. Mestský súd je toho názoru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je v časti, v ktorej bola prijatá na ďalšie konanie, opodstatnená. Zohľadňujúc však všetky okolnosti prípadu, považuje priznanie primeraného finančného zadost'učinenia sťažovateľovi 25 000 eur za absolútne neprimerané, keďže sťažovateľ svojím správaním k neprimeranej dĺžke konania priamo prispieva, čo nemôže mať negatívny dopad na jeho psychickú stránku a právnu neistotu, v ktorej by sa mal toho času nachádzať. Na podporu argumentácie mestský súd predložil ústavnému súdu aj súdny spis.

18. V rámci repliky sťažovateľ v podaní doručenom ústavnému súdu 29. októbra 2024 uviedol, že obsah vyjadrenia mestského súdu považuje z ústavnoprávneho hľadiska za nesprávny, a preto zotrváva na skutkovej, vecnej a právnej argumentácii obsiahnutej v podanej ústavnej sťažnosti a jej doplnení z 30. augusta 2024. Poukázal na obsah svojho návrhu z 12. augusta 2024 na zrušenie uznesenia o predbežnom opatrení, ktoré bolo nariadené pred takmer 10 rokmi. S odkazom na judikatúru ústavného súdu zastáva názor, že ústavná sťažnosť je opodstatnená.

IV. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

19. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikaturu Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 302/2020, II. ÚS 123/2022) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019).

20. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Úlohou ústavného súdu bolo v danom prípade posúdiť, či v napadnutom konaní došlo k vzniku prietáhov, či ich vznik bol spôsobený primárne postupom mestského (okresného) súdu alebo na ich vznik mal vplyv aj postup samotného sťažovateľa, ako aj to, aký vplyv na priebeh napadnutého konania mala samotná povaha prejednáwanej veci.

21. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikaturou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria prihliada ústavný súd aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

22. Predmetom konania v posudzovanej veci je žaloba o nahradenie prejavu vôle žalovaného. Vychádzajúc z predloženého súdneho spisu, ústavný súd konštatuje, že nič nenasvedčuje, že by šlo o právne mimoriadne náročný spor. Napadnuté konanie je však procesne komplikovanejšie z dôvodu iných súdnych konaní vo veci sťažovateľa a žalobcu (vrátane aj rozhodnutého súvisiaceho konania), ktoré na seba skutkovo a právne nadväzujú. To potvrdzuje aj samotná skutočnosť niekoľkoročného prebiehajúceho rokovania strán sporu o mimosúdnom vysporiadaní vzájomných práv a povinností k spornému spoluvlastníckemu podielu nehnuteľnosti. Čo sa týka významu veci pre sťažovateľa, možno bez ďalšieho prisvedčiť, že predmet posudzovaného konania nie je časovo zvlášť prioritizovaný (III. ÚS 54/2022, II. ÚS 6/2023, IV. ÚS 152/2023).

23. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných prietahov v súdnom konaní ústavný súd nesúhlasí s tvrdením sťažovateľa, že svojím správaním neovplyvnil dĺžku napadnutého konania. Je síce pravdou, že využitie procesných prostriedkov (v prípade sťažovateľa podanie odvolania proti uzneseniu o predbežnom opatrení či odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania v časti náhrady trov konania) je vecou sporovej strany. Rozhodovanie o týchto návrhoch nepochybne spôsobilo v určitej miere predĺženie napadnutého konania. V tomto smere však ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej uviedol, že v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania nepochybne dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 586/2012, II. ÚS 484/2016, II. ÚS 389/2022). Ústavný súd tiež poukazuje na návrh sťažovateľa na prerušenie napadnutého konania do doby právoplatného skončenia súvisiaceho konania (bod 5 tohto nálezu), resp. spoločné návrhy so žalobcom na pokračovanie v konaní s cieľom jeho prerušenia (body 9, 10 a 12 tohto nálezu). Návrhy na prerušenie napadnutého konania sú okolnosťou priamo ovplyvňujúcou postup konajúceho súdu, ktorý je povinný vysporiadať sa s návrhmi procesného charakteru (podobne I. ÚS 81/2022). V tomto smere ústavný súd tiež konštatuje a dáva za pravdu mestskému súdu, že sťažovateľ (alebo žalobca) mu doteraz nepredložil mimosúdnu dohodu, o ktorej sa strany sporu zmieňujú od mája 2019. Uvedené nesvedčí o enormnom význame veci pre sťažovateľa a dosiahnutia stavu právnej istoty alebo o značne negatívnom dopade na jeho psychickú stránku (ide o občianske združenie, pozn.). Ústavný súd tiež poukazuje na určitú tendenčnosť časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa, v ktorej nie je žiadna zmienka o návrhoch sťažovateľa na prerušenie napadnutého konania. Sťažovateľ tiež opomenul uviesť, že sťažnosť na prietahy podanú 26. júla 2024 zobral späť. Správanie sťažovateľa ústavný súd primerane zohľadnil pri určení sumy finančného zadostučinenia (napr. II. ÚS 323/2023).

24. K tretiemu kritériu, a to postupu mestského (okresného) súdu po preštudovaní mestským súdom predloženého spisového materiálu je potrebné uviesť, že v období od podania žaloby do prerušenia konania (2. máj 2014 – 7. september 2015) okresný súd konal plynulo. Vyzval sťažovateľa na vyjadrenie k žalobe a žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku, rozhodoval o zastavení konania, zrušení uznesenia o zastavení, o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Po potvrdení uznesenia o predbežnom opatrení rozhodol o prerušení konania na čas do právoplatného skončenia súvisiaceho konania. Za stavu, že vo veci sťažovateľa je objektívne daný dôvod prerušenia konania, čo sťažovateľ sám aj navrhol, nečinnosť okresného súdu v období od prerušenia konania až do doby právoplatného skončenia súvisiaceho konania nemožno vyhodnotiť ako zbytočné prietahy zapríčinené okresným súdom.

25. Nečinnosť, resp. neefektívnu či nesústredenú činnosť súdu prvej inštancie, ústavný súd zaznamenal v období približne od mája 2019, keď strany sporu predložili prvý spoločný návrh na prerušenie konania podľa § 163 ods. 1 CSP a následne bolo okresnému súdu (1. augusta 2019, pozn.) doručené právoplatné rozhodnutie o skončení súvisiaceho konania. Okresný súd rozhodol o pokračovaní v napadnutom konaní až 7. septembra 2020 a o návrhoch na prerušenie konania podľa § 163 ods. 1 CSP až 22. apríla 2021. Následne súd prvej inštancie vo veci aj napriek množstvu návrhov strán sporu nevykonával vo veci žiadny relevantný úkon.

26. Na základe uvedeného ústavný súd dospel v danom prípade k jednoznačnému záveru, že v napadnutom konaní došlo zo strany mestského (okresného) súdu k zbytočným prietahom ústavnej

intenzity. Preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

27. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd v nadväznosti na výrok uvedený v bode 1 výrokovej časti nálezu v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi prikázal mestskému súdu, aby v napadnutom konaní, v ktorom nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa právoplatne rozhodnuté, konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

V.

Primerané finančné zadost'účinenie

28. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'účinenie, ak o to požiadal. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada o priznanie primeraného finančného zadost'účinenia 25 000 eur s poukazom na celkovú dĺžku napadnutého konania a stav právnej neistoty.

29. Cieľom primeraného finančného zadost'účinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, I. ÚS 257/08, IV. ÚS 302/2020). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadost'účinenia.

30. Ústavný súd zbral do úvahy dĺžku trvania napadnutého konania pred súdom prvej inštancie, predmet posudzovaného konania a jeho význam pre sťažovateľa, ako aj jeho správanie a dobu nečinnosti a neefektívnej činnosti súdu prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považoval priznanie 1 500 eur pre sťažovateľa za finančné zadost'účinenie primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadost'účinenia ústavný súd návrhu sťažovateľa nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

31. Zistené porušenie ústavných práv sťažovateľa odôvodňuje, aby mu mestský súd podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde sčasti nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli zastúpením advokátom. Preto ústavný súd rozhodol o povinnosti mestského súdu nahradiť sťažovateľovi v určenej lehote trovy konania na účet jeho právneho zástupcu (výrok 4 tohto nálezu).

32. Trovy konania pozostávajú z odmeny a ďalších náhrad advokáta v celkovej výške 856,75 eur s DPH, ktoré boli určené podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (odmena podľa § 11 ods. 3 vyhlášky za dva úkony právnej služby po 343,25 eur/úkon, a to prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti; náhrada

podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 2 x 13,73 eur; DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky 142,79 eur). Za úkon vyjadrenie k stanovisku mestského súdu (doručené 29. októbra 2024) ústavný súd odmenu nepriznal, keďže neobsahuje žiadne nové skutočnosti ani argumentáciu, ktorá by ústavnému súdu nebola známa. Sťažovateľ iba zopakoval skutočnosti uvedené v ústavnej sťažnosti a k podstatným argumentom mestského súdu sa nevyjadril.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu